Gabriel

Lut

Îl dureau deja mâinile. Cleiul, noroiul. Îl ascultau. Se modelau uşor sub mişcările ritmice ale mâinilor lui. Mişcări uşoare, circulare, ritmice. Mişcări făcute din instinct. Cu pasiune. Lutul prindea formă după voia lui. Sfere. Sfere aproape perfecte. Nici nu încerca să le facă perfecte. Gândea asemeni vechilor persani, maeştri în realizarea covoarelor. Covoare persane. Erau făcute cu migală, manual, nod după nod. Zile întregi, luni – uneori. Covoare frumoase, superbe, dar fiecare avea, lăsat intenţionat, un nod greşit. Altfel ar fi fost perfecte.

Sferele se aşezau, singure – parcă, lângă perete, unele lângă altele la început, apoi unele peste altele, din ce în ce mai multe. Multe. Sfere aproape perfecte făcute fără un scop anume, ieşite din mâinile unui artist de duminică, o primă încercare a unor mâini altfel neobişnuite cu modelarea lutului, cu umplerea golului

din planşeta esteticului. Mâini de ceară ale unui heruvim visător. Poate. Poate doar mâini ale unui tânăr lipsit de dorinţa salturilor crispate prin viaţă, salturi moarte. Paradoxal. Poate.

Timpul trecea şi mâinile lui modelau automat sfere. Cleiul, lutul, noroiul apăreau sub degetele febrile. Nu se mai terminau. Materie primă pentru bucăţi de aproape perfecţiune.

Ochii i se afundau – obosiţi – în orbite, pleoapele aproape se închideau, pe mâinile slăbite venele ieşeau la iveală. Mâini de artist, de creator. Fie el şi de duminică.

Sferele erau din ce în ce mai multe, ar fi trebuit să umple de mult camera. Camera de bloc unde fuseseră create. Din lut. Din lut al aproape perfecţiunii apărut de niciunde. Din mâini de artist care nu mai fusese vreodată artist. Sfere neatinse, sfere fecioare, sfere mate.

Sferele de jos, cele care au fost primele create, erau bătrâne deja. Bătrâne pentru nişte sfere. Bătrâne şi înţelepte. Pentru nişte sfere. Au început să realizeze că

sunt. Au început să se perceapă. Pe ele însele şi pe celelalte co-entităţi, bucăţi de aproape perfecţiune. Să simtă. Să trăiască?

Lutul se termină, într-un târziu. Mâinile încercară să modeleze, să creeze, să se mişte. Ochii s-au oprit undeva în golul dintre om şi perete, peretele care sprijinea porţiile de viaţă. Mâinile atârnau acum inerte, privirea părea fixă, spatele drept, demn. Omul nu mai vedea, nu mai simţea. Nu mai trăia. Rămăsese inert, aşezat, cu spatele drept. Capul sus, privirea înainte. Rece.

Sferele s-au apropiat, şi-au mângâiat tandru creatorul. L-au iubit şi l-au simţit aproape de ele. S-au aplecat deasupra lui şi au început să îl modeleze uşor, tandru, cu mişcări ritmice, circulare. Capul, braţele, trunchiul, picioarele. Bucăţi legate între ele prin voinţa lor. Voinţa de sfere de duminică.

L-au modelat, l-au plăsmuit şi şi-au dorit să-i dea ceva din fiinţa lor. Să creeze. L-au modelat cu mâinile lor de sfere de duminică şi l-au iubit şi l-au simţit al lor.

16 decembrie 1998